

РЕШЕНИЕ

№ 3008

гр. София, 04.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска

Людмила Коева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **2283** по описа за **2022** година докладвано от съдия Маргарита Немска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на ДИТ-Софийска област срещу Решение № 429/04.02.2022 г. по НАХД № 15247/2021 г. на СРС, НО, 108 състав. С оспореното решение е отменено Наказателно постановление № 23-2100005/18.10.2021 г., издадено от директора на ДИТ-Софийска област, с което на „З. абастрой Е. е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв. на основание чл. 413 ал. 2 от КТ, за нарушение на чл. 281, ал. 4 от КТ, вр. с чл. 3 от наредба № РД-07-2/2009 г. за условията и реда за провеждането на периодично обучение и инструктаж на работниците и служителите по правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, вр. с чл. 11, ал. 1, т. 6 от същата наредба.

В касационната жалба се твърди, че решението на СРС е неправилно. Моли се то да бъде отменено, като бъде потвърдено издаденото НП.

В съдебно заседание касаторът не се представлява.

Ответникът - „З. абастрой Е. - в съдебно заседание се представлява от адв. Ж., който оспорва касационната жалба и моли тя да бъде отхвърлена. Претендира разности.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор М., която счита касационната жалба за неоснователна.

Административен съд София – град, I касационен състав, като се запозна с

обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол. Разгледана по същество е неоснователна.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства Софийският районен съд установил, че на 31.08.2021 г. била извършена проверка на място за спазване на трудовото законодателство на обект, на който дружеството [фирма] извършвало строително-монтажни работи, а именно ап. № 38, ет. 6, находящ се в жилищна сграда в [населено място],[жк]-Запад, [улица]. Пред входа на сградата бил заварен паркиран микробус, от който лицето Б. И. С., разтоварвал гипсокартон, който бил предназначен за използване при извършваните СМР в ап. 38. В нарочна декларация,предоставена му от служителите на ДИТ – С. област С. декларирал, че помага в разтоварването на гипсокартон за ап.38, с възнаграждение от 30 лева, както и че същият няма трудов договор.

С призовка от [фирма] е изискано представяне на писмени документи, като от страна на дружеството били представени договор за изпълнение на СМР от 10.04.2021 г., споразумение за съвместно осигуряване на ЗБУТ, копия на страниците на книгите за инструктаж по безопасност и здраве – начален, на работното място, периодичен и извънреден и ежедневен, Граждански договор № 2/31.08.2021 г. и разписка, Заповед № 10/08.01.2021 г. на управителя на [фирма], програми за провеждане на начален, периодичен инструктаж, инструктаж на работното място и ежедневен инструктаж.

Била извършена проверка на представените от дружеството документи и тъй като в книгите за проведен инструктаж не бил наличен запис за проведен начален инструктаж на Б. С., било прието, че [фирма] е нарушило разпоредбата на чл. 281, ал.4 от КТ, вр. чл. 16, ал. 1, т. 7, вр. чл. 3, вр. чл. 11, ал. 1, т. 6 от Наредба № РД-07-2/16.12.2009 г. и бил съставен в присъствието на упълномощен представител срещу дружеството Акт за установяване на административно нарушение № 23-2100005/09.09.2021 г. Актът бил предявен за запознаване на представителя на дружеството, който го подписал без да посочи възражения. Такива не постъпили и впоследствие.

Въз основа на АУАН било издадено Наказателно постановление № 23-2100005/18.10.2021 г.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

От описанието на нарушението, отразено в НП се създава впечатление, че санкцията е наложена на дружеството за това, че е допуснало до работа даденото лице без начален инструктаж, тъй като такъв не е документиран. Според административно-наказващият орган дружеството е имало задължението да осигури провеждането на инструктажи по безопасност и здраве при работата на лицата, които посещават производствените звена на предприятието.

Приложената като основание за издаване на НП разпоредба на чл. 413, ал. 2 от КТ предвижда налагане на имуществена санкция на работодател, който не изпълни задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд. Тази формулировка е обща и за законосъобразното ангажиране отговорността на даден субект изисква в АУАН и в НП да е описано конкретно кое разписано в действаща правна норма задължение не е изпълнено от работодателя в дадения случай. Общото

правило въведено с чл. 281, ал. 1 от КТ е, че всички работници и служители се инструктират и обучават по безопасните методи на работа. В чл. 281, ал. 4 от КТ е въведено изискването, да не се допускат на работа лица без необходимите знания и умения, които се предвиждат в правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труда в предприятието. В чл. 281, ал. 5 от КТ е предвидено като задължение на работодателя да организира провеждането на периодично обучение или инструктаж на работниците и служителите по правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд при условия и по ред, определени с наредба на министъра на труда и социалната политика. Така още в КТ е направено разграничение между изискването да се допускат до работа само лица с необходимите знания и умения и задължението да се организира обучението и инструктажа на работниците и служителите. Издадената Наредба № РД-07-2/16.12.2009 г. за условията и реда за провеждането на периодично обучение и инструктаж на работниците и служителите по правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд във връзка с чл. 281, ал. 5 от КТ също прави такова разграничение. В чл. 3 от Наредбата е въвежда императивното изискване към работодателя да не допуска до работа работник и служител, който не притежава необходимите знания и умения и/или не е инструктиран по правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, а в чл. 2, ал. 1 от същата е разписано задължението на работодателя да осигурява на всеки работещ подходящо обучение и/или инструктаж по безопасност и здраве при работа в съответствие със спецификата на професията/извършваната дейност и на работното място, като отчита възможните опасности и резултатите от оценката на риска на съответното работно място. Инструктажите, независимо от вида им по чл. 10, ал. 3 от Наредбата, сред които е и инструктажа на всички други лица, които ще посещават производствени звена на предприятието, съгласно чл. 11, ал. 1, т. 6 от Наредбата се провеждат от длъжностни лица с подходящо образование, като се отчитат характерът на изпълняваната работа, конкретните условия на работното място и съществуващият професионален риск по ред и при условия, определени от работодателя. Съгласно чл. 11, ал. 5 от Наредбата, инструктажите, проведени по реда на същата се документират в Книги за инструктажи съгласно приложение № 1.

Касационният състав приема, че според описанието на нарушението в АУАН и НП, в случая не може да бъде ангажирана административно-наказателната отговорност на дружеството.

Анализът на посочените по-горе норми налага извода, че законодателят е предвидил задължение за работодателя да осигурява провеждането на инструктажи по безопасност и здраве при работа на всички лица посочени в чл. 11, ал. 1, т. 1-6 от Наредбата и че инструктажите се провеждат от длъжностни лица с подходящо образование по ред и при условия, определени от работодателя.

От тук следва, че след като са създадени такива условия, за неизпълнението на задълженията по провеждане и документиране на инструктажите по безопасност и здраве не може да бъде наказан работодателят, а определеното от него длъжностно лице. Работодателят има единствено задължение да осигури провеждането на инструктажа, т.е. да извърши действия по неговото обезпечаване като определи съответното длъжностно лице, което да го извърши. В случая дружеството е изпълнило това си задължение, като е определило лицето, което да извършва инструктажите.

Работодателят, съгласно чл. 11, ал. 1 от Наредбата има задължението да осигурява провеждането на инструктажите по безопасност и здраве, да определи реда, по който те да се извършват, както и лицата, отговарящи за провеждането им и за тяхното точно и пълно отразяване в книгата за инструктажи, според чл. 11, ал. 2 и, ал. 5 от Наредба. Самото документиране на инструктажа не е задължение на работодателя, респективно той не може да бъде субект на такъв вид неизпълнение на законово задължение. Аргумент в подкрепа на този извод се открива и в разпоредбата на чл. 413, ал. 2 от КТ, според която работодател, който не изпълни задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, се наказва. Както беше посочено по-горе, от описанието на нарушението в НП, може да се направи извод, че неговата административно-наказателна отговорност не е ангажирана за това, че не е осигурил условия за провеждане на инструктажи, а за това, че на лицето Р. Н., който се е намирал в производственото помещение по време на проверката не е бил извършен инструктаж и документиран инструктаж от лицето, на което са били възложени тези задължения.

Конкретните нарушения, за които се налага административно наказание, следва да съответстват на текстовете на закона. В случая такова съответствие не е налице нито в АУАН, нито в НП. Чрез този пропуск се нарушават императивните изисквания на чл. 42, т. 6 и чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗАНН, създавайки се неяснота относно състава на нарушението, което се твърди, че е извършено. При това положение и възможността за упражняване на съдебен контрол върху материалната законосъобразност на издаденото наказателно постановление е ограничена. Разпоредбата на чл. 57 от ЗАНН безусловно е императивна, тъй като осигурява правото на привлечения към административно-наказателна отговорност да знае точно какво административно нарушение се твърди, че е извършил, за да може да организира защитата си в пълен обем. В акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление, издадено въз основа на този акт, трябва да съществува единство, както между посочените като нарушени законови норми, така и между словесното описание на нарушението и посочения като нарушен закон. Съдът не може да санира пороци на АУАН и на НП, и то най-вече такива, нарушаващи правото на защита на сочения за нарушител, защото по този начин, би нарушил един от основните принципи на наказателното правораздаване - да осигурят на страните в съдебното производство равни процесуални права.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски на основание чл. 63д, ал. 1, във връзка с чл. 143, ал. 1 от АПК, в размер на 480 лв., съобразно представения по делото списък на разноските и доказателства за тяхното заплащане.

Предвид тези съображения, Административен съд София-град, I касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 429/04.02.2022 г. по НАХД № 15247/2021 г. на СРС, НО, 108 състав.

ОСЪЖДА ДИТ-Софийска област да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [жилищен адрес] сумата от 480 лв. /четиристотин и осемдесет/, представляваща разноски в производството.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.